

Medens der med Undtagelse af det Punkt, jeg fremhævede, Valgenes Varighed, ikke er fremkommet nogen egentlig Indsigelse med Hensyn til Realiteten, er der ganske vist fremkommet Udtaleser fra et Mindretal i Lagthinget, hvilke gif i Retning af, at det turde anses hensigtsmæssigt paa Grund af Sagens Vigtighed at udstyde Reformen til et senere Lagthing, nemlig indtil der var foregaaet nye Valg til dette. Det er imidlertid forekommet mig, at det vilde være urigtigt i denne Henseende at tage en anbefaling fra et Mindretal til Følge overfor et Flertal, saameget mere som jeg for mit Vedkommende, tværtimod Mindretallets Opfattelse, netop maa anse det for at være rigtigt og ønskeligt, at Sagen bringes til Ende, forinden der er givet Anledning til en muligvis større Agitation end den, der hidtil har viist sig for Færøerne.

Det sidste Lovforslag, jeg har den Ære at forelægge, angaar Udnavnelsen af Retsvidner paa Færøerne. Det første Stød til, at denne Sag er bleven sat i Betragtning, blev givet ved en Forespørgsel i det ærede Thing i 1868 om, hvorvidt der lod sig træffe Foranstaltninger med Hensyn til de Forklaringer, som afgives for Retten, for at afdække Muligheden af, at der angaaende disse skulde være nogen Uklarhed tilstede paa Grund af, at Færøernes Sprog ikke er det danske og ikke det almindelige Retsprog. Under de Forhandlinger, der i denne Anledning have fundet Sted ogsaa med Lagthinget, er der ganske vist fremkommet saadanne Oplysninger, at der just ikke er nogen særlig Grund til at være den Frygt, der i denne Henseende kom til Orde i 1868. Men ikke desto mindre har man maattet erkende, at det vilde være ganske naturligt og ønskeligt at foretage en Forandring i Retsvidneinstitutionen. Denne er nemlig for Færøernes Vedkommende, naar man undtager Byen Thorshavn, hvor der er ansat tvende faste Retsvidner, bleven staaende paa det Standpunkt, hvortil den blev bragt ved Norske Lov, som forsaavidt er overensstemmende med Christian den 5tes danske Lov. Der klæber altsaa ved den Maade, hvorpaa Retsvidnevæsenet nu er ordnet paa Færøerne, de samme Mlemper, som i sin Tid fremskaldte Forordningen af 9de Juni 1847, og det turde derfor ogsaa være i sin Orden, at man nu for Færøernes Vedkommende, overensstemmende med det gjentagende fra Færøerne ytrede Ænske, foretog en Forandring i samme Retning som Forordningen af 1847. Det af Justitsministeriet tidligere udarbejdede Forslag gif i Overensstemmelse med, hvad der var anbefalet af den daværende Amtmand over Færøerne, væsentlig ud paa, at der ved Valg af Lagthinget skulde ansættes 4 faste Retsvidner, boende i eller i Nærheden af Thorshavn, hvilke skulde være tilstede ikke blot i alle Retsmøder i Thorshavn, men overhovedet i alle Retsmøder paa Færøerne. Man har i Lagthinget udtalt sig imod denne Ordning, idet man

har fundet det mere hensigtsmæssigt, at der blev ansat et af Lagthinget efter de lokale Forhold nærmere bestemt Antal af Retsvidner i hvert Sysfel, der jo maa siges paa en Maade at udgjøre en Jurisdiktion for sig, og ved nærmere Prøvelse af de forskjellige Grunde, der ere anførte for og imod, er man i Justitsministeriet kommen til den Erkjendelse, at det vilde være rigtigt i saa Henseende at følge Lagthingets Indstilling. Som Lovforslaget nu foreligger, er det derfor i alt Væsentligt i Overensstemmelse med Lagthingets Udtaleser, og jeg haaber da, at det vil finde velvillig Modtagelse ogsaa i det ærede Thing.

Formanden: Exemplarer af de forelagte Lovforslag skulle blive omdelte.

Man gif derefter til den sidste Sag paa Dagsordenen:

Meddelelse af Indenrigsministeren angaaende Virkningen af Stormfloden den 13de November.

Formanden: Forinden jeg giver Ordet til den ærede Indenrigsminister, skal jeg blot bemærke, at de Herrer ville have fundet omdelt paa Deres Bladser Exemplarer af det igaar bebudede Udbrag af de indtil den 1ste December 1872 til Indenrigsministeriet indkomne foreløbige Indberetninger fra Amtmændene angaaende denne Sag. Den ærede Indenrigsminister har Ordet.

Indenrigsministeren: Jeg har ved at annøde den ærede Formand om at lade dette Udbrag omdele til Thingets Medlemmer ikke blot fulgt et naturligt Ænske hos mig om at sætte Thingets Medlemmer og derigjennem ogsaa Publikum istand til at hørne om Sagen, men ogsaa troet derved at indpaa et Ænske, som næredes af Thingets ærede Medlemmer. Jeg kan selvfølgelig ikke ville indlade mig paa nærmere at omtale de Enkeltheder, som ligge trykte for Dem, men jeg nærer ingen Tvivl om, at Thinget vil saae det Indtryk deraf, at hvor betydelig Skaden end er, og hvor haardt den har ramt enkelte Dele af Landet, er den dog efter det Sind, der har viist sig hos hele den øvrige Befolkning, og efter de Foranstaltninger, der ere truffne, dog ingenlunde af et saadant Omfang, at man skulde være nogen Tvivl om, at det jo ved forenede Kræfter vil lykkes at raade Bod paa Ulykkerne og sikke sig imod lignende i Fremtiden. Den her foreliggende Meddelelse er kun en foreløbig, idet den har maattet slutes den 1ste December dette Aar, og jeg forbeholder mig, efterhaanden som jeg selv bliver sat i Besiddelse af de fornødne Midler dertil, at supplere den med lignende om samme Gjenstand. Det vil være det ærede Things Medlemmer klart, at det er umuligt for Diebliffet i Tal at opgive Værdien